

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. H.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Pavlem Rejmanem, advokátem se sídlem Československé armády 1050/22, Děčín, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 62, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4.12.2009 č.j. 12892/09-1500-506118,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2009, č.j. 12892/09-1500-506118, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebním výměrům na daňové penále Finančního úřadu v Děčíně z titulu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob ze dne 27.4.2009, č.j. 62139/09/178911506462, za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 317 275,- Kč, č.j. 62140/09/178911506462, za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 81 859,- Kč, č.j. 62141/09/178911506462, za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 192 402,- Kč, č.j. 62142/09/178911506462, za zdaňovací období roku 2006 v celkové výši 4 814,- Kč a proti platebnímu výměru na úrok z prodlení Finančního úřadu v Děčíně ze dne 27.4.2009, č.j. 62146/09/178911506462, kterým byl vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení za zdaňovací období roku 2006 v celkové výši 23 771,- Kč. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedených prvostupňových rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že podstatou celé záležitosti je skutečnost, že Finanční úřad v Děčíně (dále jen „správce daně“) dne 27.3.2009 vydal rozhodnutí č.j. 45521/09/178940505313, kterým bylo rozhodnuto o námitce promlčení tak, že této námitce se pouze částečně vyhovuje s tím, že námitka promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek je důvodná na dani z příjmů fyzických osob za rok 1995 jen ve výši 2 325 423,- Kč a nikoli ve výši původně dodatečně doměřené daňové povinnosti ve výši 3 506 522,- Kč. Dále žalobce konstatoval, že správce daně, dle jeho názoru neoprávněně, použil jeho platby provedené před uplatněním námitky promlčení (to je do 28.11.2006) na celkovou úhradu částky dodatečně doměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 7.5.1997, č.j. 39536/97/178912/3397, kterým mu byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1994 ve výši 519 719,- Kč, a na částečnou úhradu ve výši 661 381,- Kč částky dodatečně doměřené platebním výměrem ze dne 7.5.1997, č.j. 39672/97/178912/3397, kterým mu byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1995 ve výši 2 986 803,- Kč. Správce daně tak dle žalobce neoprávněně odčerpál a převedl na údajný nedoplatek na daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1994 a 1995 platby určené na daně z příjmů fyzických osob za jiná zdaňovací období ve výši 1 181 173,- Kč.

Žalobce uvádí, že nezákonnost postupu správce daně při rozhodování o námitce promlčení je velmi podrobně popsána v jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2009, č.j. 13045/09-1500-505589, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 27.3.2009, č.j. 45521/09/178940505313, kterým bylo rozhodnuto o námitce promlčení tak, že této námitce se částečně vyhovuje s tím, že námitka promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek je důvodná na dani z příjmů fyzických osob za rok 1995 ve výši 2 325 423,- Kč. Tato žaloba je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 2/2010. Žalobce zdůrazňuje, že postup žalovaného je v rozporu se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem obsaženém v rozsudku ze dne 11.2.2009, č.j. 15 Ca 89/2008-43, kde je na 7. straně uvedeno, že námitka promlčení podaná žalobcem dne 27.11.2006 Finančnímu úřadu v Děčíně byla podána důvodně a po právu, neboť právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1994 a 1995 bylo od 1.1.2004 již promlčeno a žalobce toto promlčení řádně namítl. Žalobce trvá na tom, že v úvaze soudu není nikde uvedeno, že námitku promlčení je možno uplatnit zásadně do budoucna a že se nevztahuje na platby provedené žalobcem před jejím uplatněním, zvláště za situace, kdy žalobce údajný dluh neplatil dobrovolně, ale byl mu strháván správcem daně v rozporu s jeho vůlí postupem dle § 59 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb, o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Žalobce je přesvědčen, že nelze institut promlčení za situace, kdy stát vykonává prostřednictvím správce daně vrchnostenské právo vůči žalobci, uplatňovat promlčení jako institut práva občanského takovým způsobem, jak to učinil správce daně a žalovaný. Žalovaný trvá na tom, že neustálým zastáváním nezákonného názoru správcem daně a žalovaným, že nedošlo k promlčení daňového nedoplatku za roky 1994 a 1995, bránil žalovaný žalobci, aby mohl uplatnit svá práva a podat námitku promlčení již dne 1.1.2004.

Žalobce tedy trvá na tom, že správce daně postupoval nesprávně, když použil platby na daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2003, 2004, 2005 a 2006 na údajný nedoplatek promlčeného daňového nedoplatku na daních z příjmů fyzických osob za roky 1994 a 1995. V důsledku tohoto postupu považuje za nesprávně vyměřené i penále za takto vzniklé nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2003, 2004, 2005 a 2006.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření konkretizoval, které platby žalobce byly využity na úhradu daňového nedoplatku na dodatečně doměřené dani z příjmů fyzických osob za roky 1994 a 1995. Trvá na tom, že vzhledem k tomu, že daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2003, 2004, 2005 a 2006 nebyly na osobním daňovém účtu žalobce uhrazeny ke dnům jejich původní splatnosti, vzniklo ze zákona na základě ustanovení § 63 daňového řádu ve znění platném do 31.12.2006 daňové penále a ve znění platném od 1.1.2007 úrok z prodlení. V souladu se zákonem bylo správcem daně penále a úrok z prodlení sděleno žalobci příslušnými platebními výměry.

Podotkl, že skutečnost, že platební výměry, kterými bylo sděleno penále a úrok z prodlení, byly vydány před rozhodnutím o odvolání proti rozhodnutí o promlčení, neosvědčuje nesprávnost nebo nezákonnost předmětných platebních výměrů, neboť odvolání proti námitce promlčení nemá v souladu s § 48 odst. 12 daňového řádu odkladné účinky. Pro úplnost poznamenává žalobce, že správci daně bylo sděleno, že odvolání proti rozhodnutí o námitce promlčení bylo dne 23.11.2009 pravomocně zamítnuto.

Dále uvedl, že v souladu s ustanovením § 70 odst. 3 daňového řádu se k promlčení přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno a jen v rozsahu uplatňované námitky. Správce daně proto zohlednil na osobním daňovém účtu promlčení předmětné daně ke dni podání námitky, tj. ke dni 28.11.2006. Pokud není námitka promlčení podána, je správce daně povinný činit všechny kroky směřující k úhradě dlužných daňových povinností. Platby provedené před uplatněním námitky promlčení, tj. do 28.11.2006, byly přijaty na úhradu daňových povinností, jak je uvedeno v předmětných platebních výměrech, a to na základě ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále uvedl, že v mezidobí došlo ve vztahu k platebnímu výměru na daňové penále z titulu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 k výrazné modifikaci, když sice tento platební výměr nebyl zrušen, nicméně správce daně na základě dodatečného daňového přiznání žalobce ze dne 9.6.2009 z osobního daňového účtu žalobce vymazal částku nedoplatku ve výši 317 275,- Kč, která byla původně uložena jako penále za pozdní úhradu dotyčné daňové povinnosti. Na základě uvedeného dodatečného daňového přiznání totiž došlo k snížení daňové povinnosti žalobce o částku 574 072,- Kč. Tato skutečnost dle právního zástupce žalobce na žalobě nic nemění, ovšem dokládá stav, jaký panuje u správce daně z hlediska evidence daní ve vztahu k žalobci. Výše uvedené skutečnosti právní zástupce žalobce soudu sdělil pro dokreslení celé situace a výslovně uvedl, že je neformuluje jako samostatnou žalobní námitku.

Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí předmětné žaloby a v podrobnostech odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Dále zdůraznila, že správce daně náležitě vede osobní daňový účet žalobce a má přehled o stavu tohoto účtu. To ostatně dle jejího názoru dokládá skutečnost, že soudu již jako součást správního spisu byl předložen výpis z osobního daňového účtu žalobce, z něhož vyplývá, že v mezidobí došlo k snížení částky ve výši 317 275,- Kč z osobního daňového účtu žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Mezi účastníky je nesporné, že správce daně vydal dne 7.5.1997 dodatečný výměr č.j. 39536/97/178912/3397, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1994 ve výši 519 792,- Kč a dodatečný platební výměr č.j. 39672/97/178912/3397, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1995 ve výši 2 986 803,- Kč. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 14.7.1997. Žalobce dne 27.11.2006 uplatnil námitku promlčení vztahující se k dodatečně doměřené dani z příjmů za zdaňovací období roku 1994 a 1995. Ve věci promlčení daňové pohledávky se již vyslovil zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 11.2.2009, č.j. 15 Ca 89/2008-43, ve kterém dospěl k závěru, že námitka promlčení podaná žalobcem dne 27.11.2006 byla podána důvodně a po právu, neboť právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob na základě výše uvedených platebních výměrů bylo od 1.1.2004 promlčeno a žalobce toto promlčení řádně namítl.

Dále soud konstatuje, že správcem daně bylo dne 27.3.2009 vydáno rozhodnutí č.j. 45521/09/178940505313, kterým bylo rozhodnuto o námitce promlčení tak, že této námitce se částečně vyhovuje s tím, že námitka promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek je důvodná na dani z příjmů fyzických osob za rok 1995 ve výši 2 325 423,- Kč. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodlo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhrnutím ze dne 23.11.2009, č.j. 13045/09-1500-505589, tak, že se odvolání zamítá.

Právě otázka správnosti rozhodnutí o žalobcově námitce promlčení ve vztahu k daňovým nedoplatkům na dani z příjmů fyzických osob za roky 1994 a 1995 a správnost postupu správce daně, když před uplatněním námitky promlčení zaúčtoval úhrady na daň z příjmů fyzických osob na úhradu právě nedoplatků za roky 1994 a 1995, jsou hlavními spornými otázkami i v daném řízení.

Postup správních orgánů při rozhodování o námitce promlčení byl již soudem přezkoumán v rámci projednání žaloby napadající rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o námitce promlčení. Rozsudkem ze dne 21.3.2012, č.j. 15 Af 2/2010-37, byla žaloba zamítnuta s tím, že při posouzení otázky promlčení správce daně i žalovaný postupovali správně. Závěry obsažené v tomto rozsudku jsou platné i pro předmětnou věc.

Ve věci promlčení je zejména mezi účastníky spornou otázka, zda úspěšné uplatnění námitky promlčení má účinky zásadně jen do budoucna, či zda má tato námitka účinky již od okamžiku, kdy plynutím času došlo k promlčení daňové pohledávky.

Problematika promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky je upravena v ustanovení § 70 daňového řádu. V ustanovení odst. 1 citovaného ustanovení je uvedeno, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. V ustanovení odstavce 3 citovaného ustanovení je mimo jiné uvedeno, že k promlčení se přihlíží jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno, a jen v rozsahu uplatňované námitky.

Otázkou promlčení ve veřejnoprávním předpise se zabýval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 12.3.2007, č.j. 15 Ca 201/2006-22, ve kterém dospěl k závěru, že „o promlčení (v soukromoprávním smyslu) se v předpisech veřejného práva jedná pouze tehdy, pokud takový předpis v rámci ustanovení pojednávajících o promlčení stanoví, že správní orgán přihlíží k promlčení jen k námitce účastníka řízení. Pokud takového ustanovení veřejnoprávní předpis neobsahuje, je tím *de facto* míněna prekluze, ke které správní orgán přihlíží z úřední povinnosti.“ V případě ustanovení § 70 daňového řádu je v ustanovení odst. 3 výslovně uvedeno, že k promlčení se přihlíží pouze k námitce daňového dlužníka. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno pojem promlčení v případě promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky dle § 70 daňového řádu vykládat v soukromoprávním smyslu v souladu s výkladem tohoto pojmu, který mu přiřazuje obecná právní teorie. Promlčení obecně znamená, že právo, které nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno, lze sice uplatňovat, avšak nemůže být věřiteli přiznáno, dovolá-li se dlužník té právní skutečnosti, že již došlo k promlčení. Promlčení tedy na rozdíl od prekluze neznamena zánik práva, ale vznik subjektivního oprávnění dlužníka, aby mohl zmařit uplatnění práva po uplynutí příslušné promlčecí doby vznesením námitky promlčení. Povinnost se stane promlčením nevymahatelnou. S uplynutím promlčecí lhůty tedy daňový nedoplatek nezaniká. S tím souvisí i závěr, že daňový dlužník nemůže námitku promlčení účinně vznést po uhrazení nedoplatku. V případě částečného uhrazení nedoplatku před vznesením námitky promlčení byla tato platba inkasována správcem daně v souladu se zákonem a později vznesená námitka promlčení na tom nemůže nic změnit. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že vznesení námitky promlčení má účinky v zásadě vždy jen do budoucna a není důvodem pro vrácení úhrad nedoplatku uhrazených před uplatněním námitky promlčení.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že správce daně i žalovaný nepochybili, pokud zastávali názor, že úhrady daňového nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 a 1995, pokud byly učiněné v souladu se zákonem do 27.11.2006, kdy uplatnil žalobce námitku promlčení, byly provedeny na úhradu existujícího daňového dluhu a následně uplatněná námitka promlčení na důvodnost těchto plateb nemůže mít žádný vliv. Pro úplnost soud poznamenává, že touto otázkou se zdejší soud v rozsudku ze dne 11.2.2009, č.j. 15 Ca 89/2008-43, vůbec nezabýval a proto považuje argumentaci žalobce tímto rozhodnutím za zcela lichou.

S ohledem na výše uvedenou námitku žalobce, že účinnost promlčení má nastat k okamžiku, kdy došlo k uplynutí promlčecí lhůty, a nikoli k okamžiku uplatnění námitky promlčení, shledal soud jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že nemohl uplatnit svoji námitku promlčení dříve než dopisem ze dne 27.11.2006, pro nezákonný postup správce daně, soud následující. Z žádného ustanovení daňového řádu nevyplývá, že by námitka promlčení mohla být učiněna pouze v rámci nějakého daňového řízení, či že by takovou námitku bylo možno učinit pouze současně s nějakým úkonem v konkrétním daňovém řízení. V samotném ustanovení § 70 daňového řádu není možnost podání námitky promlčení rovněž nijak omezena. Dle názoru soudu je tedy

možné ve vztahu k příslušnému správci daně uplatnit námitku promlčení určitého daňového nedoplatku kdykoliv prostým připsím, ze kterého budou patrné veškeré podstatné skutečnosti. Nemusí to tedy být nutně až reakce na činnost správce daně směřující k vymození daňového nedoplatku. V tomto směru tedy shledal soud žalobcův názor jako nesprávný. Možnost uplatnit námitku promlčení mimo jakékoliv řízení vedené správcem daně je podstatná i z pohledu aplikace § 59 daňového řádu, který upravuje způsob placení daní, a zejména odstavce 5 tohoto ustanovení, které určuje pořadí, v jakém se použijí úhrady daně na úhradu daňových povinností. Pokud daňový dlužník námitku promlčení neuplatní, může být jeho platba v souladu s tímto ustanovením použita na úhradu objektivně promlčeného daňového nedoplatku. Problematice tohoto ustanovení se soud k námitce žalobce bude věnovat níže.

Dále soud konstatuje, že žalobce žádným způsobem nezpochybňuje, že mu byla známa existence pravomocných dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 a 1995, které byly vydány dne 7.5.1997 a nabyly právní moci dne 14.7.1997. Žalobci tedy byla známa skutečnost, že existuje daňový nedoplatek, který mu byl pravomocně vyměřen a nebyl plně uhrazen. Za této skutečnosti tedy žalobci při vědomí existence daňového nedoplatku nic nebránilo v tom, aby po uplynutí promlčecí lhůty uplatnil námitku promlčení. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobci byly známy veškeré skutečnosti rozhodné pro možnost uplatnění námitky promlčení předmětného daňového nedoplatku. Možnost uplatnění námitky promlčení vyplývá z platné právní úpravy a každý subjekt si nese sám odpovědnost za eventuelní využití, nevyužití či opožděné využití svých oprávnění vyplývajících z právních předpisů.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tato námitka žalobce je nedůvodná.

K námitce, že platby provedené žalobcem v období let 2003, 2004, 2005 a 2006 nebyly z jeho strany zaměřeny na zaplacení daňových nedoplatků, ale směřovaly k zaplacení nových daní, a nešlo z jeho strany ani o dobrovolné placení promlčených daňových pohledávek, uvádí soud následující. Pro posouzení této žalobcovy námitky je zásadní znění ustanovení § 59 daňového řádu, ve kterém je upraven způsob placení daní. Podle ustanovení § 59 odst. 1 daňového řádu se daň platí příslušnému správci daně v české měně. Při každé platbě musí být uvedeno, na kterou daň je platba určena. Podle ustanovení § 59 odst. 2 věta první a druhá téhož zákona správce daně přijme platbu na daň, na kterou byla určena. Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňového dlužníka, aby oznámil do přiměřené, jím určené lhůty, na kterou daň byla platba vykonána. Podle ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu se úhrada daně použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí: a) náklady řízení, b) pokuty, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok, g) penále.

Pro posouzení termínu „daň“ je třeba především vyjít z jeho smyslu a účelu i ve vztahu k jiným termínům obsaženým v daňovém řádu (daňová povinnost), a to především v kontextu vykládaného ustanovení § 59 daňového řádu. Daňový řád blíže neurčuje rozsah termínu „daň“, kromě legislativní zkratky obsažené v ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona, kde je uvedeno, že tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen "daně"). Obsah ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu však determinuje obsah tohoto pojmu. Je tomu tak proto, že pokud toto ustanovení od sebe navzájem odlišuje termín „daň“ a „daňová povinnost“, pak zde není žádného rozumného důvodu pro to, aby obsah termínu „daň“, vymezený ustanovením § 59

odst. 5 daňového řádu, byl shodný s termínem „daňová povinnost“. Daňovou povinností je při tom třeba rozumět jednotlivou, konkrétně určenou veřejnoprávní platební povinnost, která je dána druhem daně (např. jako zde daní z příjmu fyzických osob) a dalším rozlišovacím znakem - např. zdaňovacím obdobím (zde za rok 1994 a 1995) či právním důvodem jejího vzniku - např. pokuta, penále.

Termín „daňová povinnost“ proto vyjadřuje např. konkrétní daň za konkrétní zdaňovací období (§ 59 odst. 5 písm. e) daňového řádu), o čemž nemůže být sporu. Termín „daň“ tak, jak je vyjádřen v ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu, je však termínem širším, vyjadřující „druh daně“, v jehož rámci může být zahrnuto vícero daňových povinností (např. za různá zdaňovací období, příslušenství apod.), jimž je společné to, že se týkají té které „jedné daně“, resp. „jednoho druhu daně“ - zde daně z příjmů fyzických osob.

S ohledem na výše uvedené nelze než konstatovat, že správci daně v případě, je-li mu poukázána platba na daň (zde daň z příjmu fyzických osob), nepřísluší uvážit na kterou konkrétní daňovou povinnost je tato platba určena (byť by se i početně shodovala s konkrétním předpisem některé daňové povinnosti). Správce daně je totiž povinen postupovat a s přijatou platbou nakládat podle dikce ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu; opačný postup by byl nejen v rozporu s uvedeným ustanovením daňového řádu (§ 59 odst. 5), ale i rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Ve výše uvedených závěrech soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2011, č.j. 7 Afs 29/2011-248, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou otázkou.

Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud i ve svém rozhodnutí ze dne 1.8.2007. č.j. 1 Afs 33/2007-36, kde uvedl, že „z relevantních ustanovení daňového řádu (§ 59, § 62) vyplývá, že došlá platba je v první řadě vypořádávána v rámci toho druhu daně, na jehož úhradu byla určena (§ 59 odst. 2 daňového řádu). Přitom vůle projevená daňovým dlužníkem v souvislosti s platbou je pro správce daně závazná právě jen, co se týče určení daně. Přesné pořadí daňových povinností (v rámci již určeného druhu daně), ve kterém se došlá úhrada použije, je totiž, bez ohledu na případné jiné dispozice daňového dlužníka stanoveno v § 59 odst. 5 daňového řádu (jde o tzv. prioritu uhrazení).“

S přihlédnutím k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že správce daně nepochybil, pokud platby určené na daň z příjmů fyzických osob a provedené před uplatněním námitky promlčení záúčtoval v souladu s ustanovením § 59 odst. 5 daňového řádu na úhradu daňového nedoplatku žalobce na daních z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 a 1995. Ani tuto žalobcovu námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.

Jak soud podrobně rozebral výše, záúčtování plateb žalobce na jednotlivé jeho daňové povinnosti bylo správcem daně v principu provedeno v souladu s právními předpisy. V důsledku skutečnosti, že žalobcovy platby provedené v letech 2003, 2004, 2005 a 2006 byly záúčtovány na nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1994 a 1995, vznikly žalobcovy nedoplatky na dani z příjmů za roky 2003, 2004, 2005 a 2006. Zákonným důsledkem nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob je vznik penále respektive od 1.1.2007 úroku z prodlení. Výše penále a úroku z prodlení za jednotlivá zdaňovací období byla žalobci v souladu s daňovým řádem sdělena výše specifikovanými platebními výměry ze dne 27.4.2009. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správce daně při sdělení penále a úroku z prodlení principiálně postupoval v souladu se zákonem.

Otázkou samotné výše sděleného penále a úroku z prodlení se soud v souladu s principem dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty

druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. nezabýval, neboť žalobcovy námitky nesměřovaly proti konkrétní výši penále a úroku z prodlení. Pro úplnost soud poznamenává, že z žalobcem při jednání soudu předloženého výpisu z osobního daňového účtu žalobce vyplývá, že ke snížení daňové povinnosti na základě dodatečného daňového přiznání žalobce ze dne 9.6.2009 došlo již 31.7.2009, tedy před podání předmětné žaloby, která byla vyhotovena dne 19.1.2010. Žalobce tedy o této skutečnosti již v době vyhotovení žaloby věděl nebo při péči řádného hospodáře vědět měl, a přesto tuto skutečnost, která eventuelně mohla mít vliv na výši sděleného penále, v žalobě žádným způsobem neuplatnil.

Soud tedy dospěl k závěru, že ani žalobcova námitka, že předmětné platební výměry, kterými bylo sděleno penále a došlo k vyrozumění o úroku z prodlení, byly vydány v rozporu se zákonem, není v rozsahu žalobcem uplatněných námitek důvodná.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová